

PŘÍŠTÍ ZASTÁVKA: HADOVITÁ

DAGMAR PIROCHOVÁ

„VÁŽENÍ CESTUJÍCÍ, OMLOUVÁME SE ZA ZHORŠENÍ PODMÍNEK CESTOVÁNÍ Z DŮVODU PORUCHY AUTOMATICKÉHO SYSTÉMU ÚDRŽBY MIKROKLIMATU. JAKO OMLUVU PROSÍM PŘIJMĚTE NEPERLIVOU VODU A PROTEINOVOU SUŠENKU SUPERMŇAMKA, VŠE VE STOPROCENTNĚ KONZUMOVATELNÉM OBALU.“

*Zatracená klimatizace, bručel si pod imaginárními vousy Vangelis Zygopis. Nejteplejší den v celém červenci, na slunci snad probíhají rekordní solární bouře a zrovna v **tomhle** autobuse nefunguje klimatizace!*

Venku bylo ve stínu možná třicet stupňů, vevnitř minimálně padesát. Však lidé toto teplé počasí využili k patřičným módním kreacím a hrdě vystavovali své přednosti, ať za ně považovali cokoli.

Vangelis v potu tváře závistivě pozoroval asi dvacetiletou slečnu sedící několik kroků od něj, která byla typickým představitelem rčení, kdy oblečení více odkrývalo, než zakrývalo. Ňadra se jí dmula v obřím výstřihu, minisukně z nanovláken postupně měnila barvy z azurové na fialovou, růžovou, bílou, tyrkysovou a znovu azurovou. Dlouhé štíhlé nohy se skvěly v lodičkách na takovém jehlovém podpatku, co by dokázal probodnout skálu. Vangelis by si s ní nejradši tohle oblečení okamžitě

vyměnil, klidně i ty boty. Snesl by cokoli, jen ne tenhle syntetický neprodyšný obal od temene hlavy až po palce u nohou, ve kterém si připadal jak v kondomu. Overal, který nic nepropustí ven. Zejména tedy ne elektromagnetické vlny.

„Mami, tomu pánovi je zima?“ ptala se maminky asi čtyřletá holčička ve vzdušných žlutých šatičkách, která seděla ob uličku na druhé straně autobusu. Zvědavě podivného cestujícího už nějakou dobu pozorovala, jak si tam tak dřepí ve svém oděvním grilu, v té šílené elastické kombinéze s nanovlákný stříbra.

Vangelis měl pocit, že už na zemi pod ním musí být úplná louže. Oči ho štípaly – ani husté obočí nedokázalo zastavit ten vodopád potu, který se mu neustále tvořil na čele. *Tohle trochu soudruzi ve VistaVille nedomysleli...*

Žena úkosem pohlédla na Vangelise, a když viděla, že se na ni taky dívá, zřejmě zvědavý, co na položenou otázku řekne, zrudla a sklopila pohled. „Ne, to je jen takové speciální oblečení... pro *tyhle* lidi,“ odpověděla dceři vyhybavě.

„Von je eleklolečišťetik?“ zašišlala dívka.

Bystrá cécorka, pomyslel si Vangelis. Že by se o faktoru ePSÍ učili už ve školkách? To za jeho mladých let bylo vrcholem předškolního technického vzdělání poznat zelenou a červenou barvu na semaforu.

„Jo, nejspíš je,“ snažila se to odbýt žena a hleděla zarytě z okna.

„Ty já znám, voni umí ničit elektlonické věci!“ prohlásila dívenka a vyzývavě se na Vangelise podívala, jako by snad čekala nějakou názornou a vizuálně zajímavou demonstraci. „Voni jsou nebezpeční! To říkal táta. Tžeba ničí počítače nebo holovize nebo smaltblbouny...“

Aspoň, že neříká, že dokáží člověku zastavit srdce nebo někoho uškrtit na dálku, pomyslel si Vangelis. To si většina lidí totiž myslí.

„...nebo autobusy,“ pokračovala holčička ve svém výčtu. „Že jo, mami, že by elektlolešištetik dokázal ničit autobus? Má mí... mááámííí,“ dožadovala se odpovědi.

„Proto právě nosí ty speciální kombinézy, aby ten autobus nezničili,“ vysvětlovala žena polohlasně, ale důrazně. Opět na Vangelise krátce hodila okem. Neobtěžovala se tvářit omluvně, spíš pobouřeně – jako by za to elektrorezistetici snad mohli, že jsou takoví.

Vangelis jí to nezazlival. Hodně lidí se elektrorezistetiků stranilo, někteří se jich báli nebo vysloveně štítily. Však jim média neustále vštěpovala, že elektrorezistence je nebezpečná nemoc, která vyřazuje postižené z produktivního života na okraj společnosti. Některé fake news dokonce tvrdily, že je to nakažlivé.

Pravda ale byla, že elektrozistetici opravdu měli výjimečně silné elektromagnetické pole, které způsobovalo nevysvětlitelné poruchy všech přístrojů v nejbližší vzdálenosti – nefungovaly domácí spotřebiče, čidla dveří, veškeré telekomunikační zařízení, zkrátka cokoli elektrického. Většinou platilo, že čím sofistikovanější a komplikovanější přístroj byl, tím snadněji se porouchal. Největší dopad to mělo na nejnovější aboty třetí generace.

Někdo elektrozistencí trpěl méně, jiný více – někomu třeba jen vynechávala písmena při psaní zprávy či jim automat místo mátového čaje naservíroval žinčicu. Jiným se ale stačilo přiblížit na několik metrů k počítači a vyhodili FAIRNETovou síť v celé budově. A to se dalo docela chápat, že hodně lidí našťve.

Vangelis byl ten druhý případ. Takzvaný faktor ePSÍ, jak se vědecky elektrozistenci říká, mu byl odborně diagnostikován ve velmi vysokých číslech. Z nějakého záhadného důvodu tím trpěli hlavně lidé s blond vlasy, což on naneštěstí byl. Moderní doba se samozřejmě snažila s elektrozistencí bojovat, což nebyl altruistický záměr, nýbrž naopak zcela komerční – když lidem nebudou fungovat přístroje, tak je nebudou logicky kupovat, což by bylo opravdu nemilé.

V minulosti například probíhaly různé klinické studie s užíváním rezistosupresiv, ale pilulky lidem

moc od potíží nepomohly – naopak jim přestávalo fungovat i něco jiného než elektronika, třeba plíce. Nakonec to skončilo u staré dobré fyziky. ER kombinéza vytvářela v podstatě Faradayovu klec a její nositel se tak mohl kdekoli pohybovat a pracovat bez jakýchkoli výpadků. Směl používat veřejnou hromadnou dopravu, která byla už několik let řízena pouze počítačem, mohl jít do banky, obchodního domu... Mohl žít jako *normální* člověk.

„Já chci být taky elektrolešišťetik,“ zasnila se holčička.

Vangelis se málem zakuckal, matka se propadla studem až někam do Austrálie. Několik spolucestujících se po něm ohlédlo. Slečna v minisukni, která většinu času sjížděla FAIRNET ve svém vizoru, se uchichtla, až jí přívěsek se stylizovaným písmenem E poskočil z levého prsa na pravé. Zpoza SMARTBONOVÝCH brýlí si pohrdavě prohlédla elektrozistetikovu červenou kombinézu s dvěma špičatýma kočičíma ouškama na hlavě.

Vangelisovi tato kombinéza přišla z nabídky firmy ERGOKOMBI jako ta nejstřízlivější, navíc se svými skoro dvěma metry tělesné výšky neměl moc veliký výběr. Ještě si mohl vybrat svítivě růžovou se zlatými hvězdami, maskáčově zelenou a plyšovou v podobě hnědého medvěda. Zvlášť tu poslední jmenovanou si Vangelis nemohl představit, že by nosil – ani ne kvůli vzhledu, to mu bylo celkem buřt, ale kvůli jejím termoregulačním schopnostem. Už nyní

se totiž potil tak, že se málem topil ve vlastních tekutinách. Dlouhé vlasy ukryté pod kapucí ho kousaly a z jednoho pramínku, který při oblékání zabloudil dopředu na prsa, mu stékaly krůpěje rovnou k pupku.

„PŘÍŠTÍ ZASTÁVKA: STARÁ NOVODVORSKÁ. AUTOBUS JEDE PODLE VÝLUKOVÉHO JÍZDNÍHO ŘÁDU. OMLOUVÁME SE ZA PŘÍPADNÉ ZDRŽENÍ A DĚKUJEME ZA POCHOPENÍ. VÁŠ MALÝ&SLABÝ.“

Vangelis poněkolkáté nedočkavě mrknul na informační obrazovku v přední části autobusu. *Uch, ještě třináct zastávek!* Normálně by mu cesta trvala sotva čtvrt hodiny, ale kvůli výstavbě dvou nových stanic metra, neurgentní opravě tří vysoce používaných silnic, výměně jinak funkčního potrubí a (doslova) probíhajícímu mezinárodnímu maratonu to autobus musel objíždět přes čtyři jiné městské čtvrti a trasa se tak prodloužila o šestnáct kilometrů. Kdyby nespěchal, počkal by na následující PIDbus s (doufejme) funkční klimatizací, ale bohužel tato linka měla nyní v odpolední špičce interval třicet minut.

Vangelis se snažil nemyslet na své nepohodlí. Když měl teď jedinečnou příležitost, že mu při jízdě nastala dlouhá chvíle, prozkoumal pohledem běžné vybavení sedaček městského autobusu PRAŽSKÉ INTELIGENTNÍ DOPRAVY – masážní opěrku zad, pravou područku s dotykovým displejem pro výběr

občerstvení a výdejní zásuvkou, levou područku pro manikúru.

„PŘEKROČEN LIMIT NA NÁPOJE PRO JEDNU CESTUJÍCÍ OSOBU. DALŠÍ NÁPOJ BUDE MOŽNÉ KOUPIT PO DVACETI CELÁ TŘI KILOMETRU,“ ozvalo se z pravé područky, když Vangelis chvíli klikal na nabídku. „UPOZORŇUJEME, ŽE TOALETY NEJSOU SOUČÁSTÍ TOHOTO AUTOBUSU. DĚKUJEME, ŽE VYUŽÍVÁTE SLUŽEB MALÝ&SLABÝ.“

Staré dobré časy, povzdechl si v duchu. Ted' se to všude hemžilo miliardou různých zařízení a miliony různých robotků na cokoli – na uklízení, na vaření, na skládání prádla, na masírování nohou, na mytí zad, na uspávání, na probouzení... Existoval chytrý nábytek, vozidla, oblečení, make-up... O zdravotnických potřebách radši ani nemluvě. *Bůh je snad taky roboň,* odfrkl si Vangelis znechuceně. Nazdařbůh klikal v menu.

„POKUD CHCETE SLEDOVAT FILM, STISKNĚTE JEDNIČKU. DNEŠNÍ FILMOVÝ TIP: SAHARSKÉ PÍSKY. POKUD CHCETE...“

Pak jeho pozornost zaujal muž, který chtěl na další zastávce nastoupit do autobusu, jenže zapomněl, že nemá zaplacenou PIDkartu. Hned ve dveřích dostal pochopitelně elektrický šok do svého SMARTBONU. Vycouval v bolesti ven, ale narazil přitom do kočárku a probudil v něm spící

miminko. Uštvaná mladá maminka se na nemotoru peprně rozječela, že to bylo slyšet na celý autobus.

„...POKUD CHCETE KONTAKTOVAT NAŠI ZÁKAZNICKOU LINKU MALÝ&SLABÝ, STISKNĚTE HVĚZDIČKA OSM...“

Vangelis ožil a s nadějí bleskově zatřukal na displej.

„VOLANÉ ČÍSLO NENALEZENO. DĚKUJEME, ŽE POUŽÍVÁTE PIDBUSY OD FIRMY MALÝ&SLABÝ.“

Na displeji se objevily nápisy: DOPORUČTE PIDBUSY DESETI SVÝM PŘÁTELŮM A ZÍSKEJTE KILOMETRY NAVÍC! a hned vzápětí i obligatorní dotaz: POMOHLA VÁM TATO INFORMACE? **ANO/ANO.**

Vangelis zasupěl. Autobus dostal signál od semaforu a zastavil na červenou na křižovatce. Slunce se opřelo do strany, kde elektrozistetik seděl. Muž se ošil a opět zafuněl. *Ještě devět zastávek.* V pupíku už se mu udělala laguna a jedna vlna si nyní razila cestu ještě níže. Cítil, jak se přestává ovládat.

Elektrozistetici měli přísný zákaz na určitých veřejných místech sundávat ER kombinézy; třeba v nemocnicích by to udělalo opravdu velikou paseku. Městská hromadná doprava patřila také k případům se zvýšenou ochranou a Vangelis by nařízení normálně respektoval a nehádal by se o něm. Nyní byl ale naštvaný, že za své peníze nedostává plnohodnotnou protihodnotu.

Proklamovaná klimatizace bůhvíproč nefungovala a cesta z práce se mu kvůli nesmyslným uzavírkám prodloužila o půl hodiny! A on se tu kvůli tomu doslova smaží ve vlastní šťávě!

Malé rozepnutí kombinézy snad neudělá takovou škodu, usoudil Vangelis v nejvyšším zoufalství. Trochu se oťře, možná si sundá i kapuci a osuší si hlavu. Za pár sekund se toho snad tolik nestane, maximálně ten autobus trochu zpomalí... Kradmo se rozhlédl po poloprázdném autobusu a potom opatrně rozepl zip na krku o patnáct centimetrů níže. Kapesníkem si bleskově oťrel propocenou hrud' a posunul zmáčený pramínek vlasů dozadu k ramenu.

Výsledek byl okamžitý.

Pod Vangelisem se sklopila sedačka do polohy ležmo, z pravé područky se vysunula rozteklá sušenka, všechna okna po levé straně autobusu se zatemnila na maximum a držadla na tyčích začala jiskřit. Nejbližších osm osob sebou začalo škubat jako při epileptickém záchvatu. To jim jejich SMARTBONY na zápěstí dávaly elektrické šoky. Byl to jeden z nejčastějších účinků přítomnosti elektro-rezistetika, spolu se zatemněním vizorových brýlí, toho už byl Vangelis svědkem nespočetněkrát.

Mladé slečně, která seděla kousek od něho, se vyhrnula chytrá sukně nahoru až do pasu, kde vytvořila způsobnou ruličku. Následoval chytrý top,

který vytvořil druhou ruličku nad tou první, asi aby se tam sukně nebála samotná. Nanogelový účes s rozkvetlými liliemi stekl jako rozechřátá zmrzlina na jednu stranu a změnil barvu z blondáté na brčálově zelenou. Chytrý make-up se na obličej posunul o dvacet stupňů po směru hodinových ručiček. Dívka si strhla ztemnělý vizor z očí a vypískla úlekem, ale v nově vzniklé vřavě to nebylo skoro slyšet. Hluk přístrojů se mísil s křikem cestujících.

„Hned přestaňte!“ zaječela postarší paní sedící kousek před ním a svírala si límeček košile, který se jí stáhl kolem krku natolik, že už ji téměř škrtil.

Vangelis bleskově trhnul zipem nahoru, aby vrátil vše do normálu, ale nic se nestalo. Jezdec zipu se nepohnul ani o milimetr.

„Ty vole, zrovna jsem platil účty za byt!“ nadával muž sedící kdesi za ním. „Vokamžitě se zase voblíkni, ty zrůdo!“

Vangelis zápolil se svým zipem. Zvedl se do stoje v bláhové naději, že mu možná půjde ten zip lépe narovnat a zatáhnout. Místo toho se ale nejbližší dveře za jízdy otevřely. Lidé vypískli a ti bystřejší se od elektrozrezistetika klidili co nejdále, včetně nadávající maminky se zvědavou dcerkou.

„Tak co je?“ pištěla polonahá slečna, couvala do přední části autobusu a držela se rukou za své přednosti.

„Já se snažím!“ odpověděl Vangelis zoufale. „Nejde mi to zpátky zapnout! Asi se to někde zachytilo!“

Horečnatě trhal zipem nahoru a dolů. Možná se to zadrhlo o ty vlasy, napadlo ho. Mimoděk se chytil jednou rukou tyče na držení. Ozvalo se dlouhé pípnutí, jako když do autobusu vstoupí černý pasažér, všichni v autobuse zařvali a chytili se za zápěstí.

„Na nic nesahejte! Nebo ještě nabouráme!“ křičel někdo.

Vangelis bleskově pustil držadlo a snažil se výstřih zakrýt rukama v rukavicích, ale moc to nepomáhalo. Ale alespoň se zavřely ty nejbližší dveře. Lidé i tak usoudili, že tato navýsost nepřijemná situace se asi jen tak brzy nevyřeší, takže se v autobuse přeskupili do co nejzazších koutů.

„VLAK STAVÍ VE VŠECH STANICÍCH A ZASTÁVKÁCH NA TRASE BEDLA CHŘAPÁČOVÁ. NÁSLEDUJE ZKOUŠKA KOLEJNICOVÉ BRZDY. PROSÍME CESTUJÍCÍ, ABY V ZASTÁVKÁCH NEPOUŽÍVALI TOALETY,“ ozvalo se totálně zmatené hlášení.

Autobus zastavil v zastávce, ale žádné dveře se neotevřely. Několik osob venku nespokojeně zabrbalo, někdo žd'uchl do dveří, ale ty zůstaly stále zavřené.

„DETEKOVÁNO NULA OSOB VE VOZE. LINKA ZRUŠENA.“